

Na Duna

Se tîrie robii spre-adîncul mormînt
Prin noaptea cea fără cărări,
Iar caii, cu coame sbîrlite de vînt,
Cu singe 'n amestec au aburu 'n nări
Și capul cu gura 'n pămînt.

Scurmală de viscol zăpada 'n grămezi
Li-e stavilă 'n drumul bătut,
Și drumu 'ntîrzie pierdut în zăpezi:
Sfîrșita-i merindea și-amnarul pierdut,
Și nor și pustie cit vezi.

Și 'n locul pe unde făcura popas
Acei ce trecusera ieri,
Auzi de departe și-al lupilor glas
Și'n neagra zăpada vezi sdrențe și peri
Și oasele cîte-au rămas.

Pe galbene oase, cu toții 'ntr'un loc
 S'așează să moară de-acum :
 Să vadă sarmanii-o lucoare de foc,
 O dungă măcar să zărească de fum,
 Și-ar plînge de-atîta noroc!

E vaet de oameni și vuet de vînt
 Și 'n vale 'ntunerec ca 'n iad.
 Lipite de tine, tu goale pămînt,
 Nu-ți cer obositele inimi ce cad
 Mai bun să le dai un mormînt!

Iar dacă străjerii scot cojile lor
 De pîne 'nghețata, și-o rup,
 De mil'ar întinde și celor ce mor,
 Dar sute-și întind sguduitul lor trup
 De-al poștei naprasnic fior.

O seamă țin ochii la pîne, și-urmînd
 Tot drumul doritei mîncări,
 Ard ochii lor lacomi, de fiară pîrînd—
 Așa-și urmărește stăpluu 'n mișcări
 La masa-i și-un cîne flămînd.

Dar fără de suflet stau unii ca morți
 Cu capul pe piepturi lasat:
 Tot una-i, și foame, și vesele porți
 Prin care-o să-i treacă vrăjmașu 'ngîmfat—
 Urmați-va drumul voi sorți!....

De sgomot de guri și de plute e plin
Și Tigrlul și marele Phrat,
De aur e golful și cerul senin,
S'aud clopoțele și tobe ce bat,
Și trec caravane și vin,

Și'n dulcele treamăt al vîntului rar
Cîntînd palmierii s'aud,
Sclipînd minarete 'n lumina rîsar
Și norii de spumă 'n plutire spre Sud
Ca giulgiuri de purpura par...

Și'n noapte, departe, departe de-ai lor,
Tu inima lumii, Alah,
O moarte cumplită e moartea ce-o mor
Vitejii războinici ai marelui Șah,
Ai milă de sufletul lor!

Spre țara robiei, pe drumul de veci,
Plecară, din Plevna, trei mii.
Trei sute mai sînt pe cîmpiile reci,
Și bun e Alah de-or ajunge ei vii
La riul cel mare treizeci.

Caci patru 'mpreună legați într'un rînd
Se tîrîie, bieții de ei,
Dar unul slabește și cade 'n curînd
Și 'mpiedică 'n cale pe ceialalți trei,
Și iată-i și-aceștia cazînd :

Rod nodul din ștreangul ce-i leaga, dar fier
E ștreangul. Rod mîna-i sub nod,
Iar mortul îi ține la sine-și, în ger,
De furie gitul și țasta i-o rod,
Și pier, ticaloșii, și pier!

„Tu-Doamnă-al puterii, de ce ne-osîndești
Cînd totu-i din Tine și-al Tau!
Popoare tu naști și cuvinte vestești
Și scara nașterii dai neamului rau
Iar bunului groapa Tu-i ești!

„Dar fie-a Ta voe, caci însuși ai vrut
Sa judeci pe buni și pe rai—
Cu noapte și nori și ghiauri ai umplut
Pamîntul din Nord, dar aleșilor tai
Ce cald un Eden le-ai facut!

„Și n'o sa-l mai vada nici unul din noi,!
Dar strînge-ne 'n inima Tă,
Caci singur ești pomul, iar oamenii foi.
Și-a noastră durere Tu n'o vei uita
La ziua cea mare de-apoi!“

G. Coșbuc.
